

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

EN RENDÉ TÉ MOLTES
COSES A DIR, ENCARA

Jordi Llavina

Escriptor

LA COLUMNA

Setanta anys

Diumenge va morir el filòsof barceloní Eugenio Trías a l'edat de setanta anys. Algú que arriba (i que s'atura) a la setantena, ¿es pot considerar ben pagat per la vida? Tot depèn, esclar, d'allò que ha omplert la vida en qüestió. De l'experiència i dels guanys, de l'aprofitament de les pèrdues, de l'obra que es lliga. I del record que es deixa en els que et sobreviuen (tot i que el record, com és natural, s'acaba morint. Com les persones). Al meu entendre, la majoria de vides humanes no tenen gaire gruix, ni gaire relleu. S'accontenten a anar fent: llevar-se, després d'haver dormit prou hores, de vegades massa hores (per a molts ciutadans, el cap de setmana és, sobretot, el paradís del son), menjar calent, satisfer les necessitats del cos, poder disposar d'un temps de lleure... Anar fent sense gaire consciència, en definitiva. Allò tan català del qui dia passa, any empeny. En ocasions, aprofundint una cultura tecnològica i ignorant orgullosament i nècia una saviesa filosòfica.

AHIR L'ESCRITOR JOAN RENDÉ va fer setanta anys, i la seva, de moment, és una existència plena i venturosa (o, almenys, m'ho sembla a mi, que sóc amic seu, i que m'ho miro des d'aquesta mitja distància afectuosa que és l'amistat); una existència que ja ens ha donat, entre altres coses de valor, uns quants llibres que quedaran. Quan Rendé tenia deu anys, un setantí era, ras i curt, un vell. Fins i tot, un

home molt vell. Ara et mires homes de setanta primaveres, com ell mateix, o de setanta-tres, com el poeta Margarit, i no penses pas en jais, sinó en homes que viuen instal·lats en la maduresa de la vida. Com que, a més, tant l'un com l'altre viuen etapes de febril creativitat, llavors et preguntes si atènyer aquesta edat avançada en el magnífic estat de forma (mental i física) en què ells dos l'han atès no hauria de ser sempre un feliç objectiu de la persona.

DE JOVE, RENDÉ VA ESTUDIAR MEDICINA, i d'aquells anys universitaris li n'ha quedat una concepció no únicament humanística de la naturalesa humana, sinó també una altra de més aferrada als teixits i als òrgans corporals. Jo celebro la murrieria del personatge, el seu particular sentit de l'humor. ¿Es pot parlar, encara, d'un sen-

Si en queda res, d'aquest sentit de l'humor estranyament intel·ligent, específicament català, es troba, entre altres tarannàs, en el de l'escriptor Rendé

tit de l'humor específicament català? Francesc Pujols, Sagarra, Pla... Sens dubte, si en queda res, d'aquest sentit de l'humor estranyament intel·ligent, específicament català, es troba, entre altres tarannàs, en el de l'escriptor Rendé. La seva novel·la *El barber violador* feia un ús dramàtic (i esplèndid) de la ironia, i els contes d'*Una pedra a la sabata*, posem per cas, en feien un de més esportiu, però no pas menys incisiu. D'altra banda, l'escriptor espluguí no ha deixat mai de conrear la novel·la estrictament moral, dramàtica. La breu *Un dimarts*, en aquest sentit, excel·leix en allò que podríem anomenar la seva escriptura més fonda, que l'emparenta amb els grans autors literaris del segle (tant del que es va cloure amb el pontificat de Joan Pau II com el que ha començat amb el de Benet XVI, que ara expira -el pontificat, vull dir, no pas aquest papa).

L'ESCRITOR RENDÉ AHIR VA FER setanta anys, i suposo que, des d'aquesta talaia de l'edat, les coses es deuen veure amb un escepticisme d'allò més saludable. O potser és que m'imagino el meu amic atallant-ho tot, des del mirador dels seus setanta anys, amb un escepticisme que no sé si deu ser congènit, però que jo, en els més de vint anys que fa que el tracto, sempre he admirat com un dels trets vigorosos de la seva personalitat. Ha deixat la feina al camp i, pel que sé, cada cop li fa més mandra domar les seves eugues. Com a amants de la literatura, però, aviat en sortirem beneficiats, d'aquestes renúncies: està immersit en un projecte novel·lístic important. No en tinc cap mena de dubte. En Rendé té moltes coses a dir, encara, i és dels que les sap dir millor en una pàgina i en aquesta llengua.

La seu vacant

J.J. Navarro
Arisa

Periodista

Que el cap vitalici de l'Església catòlica i vicari de Crist a la Terra dimiteixi voluntàriament és una notícia d'impacte global, sobretot al nostre país -Catalunya, Espanya-, on no hi ha cap personatge dirigent que dimiteixi ni que li surtin banyes i cua de dimoni, ni tan sols encara que tota la societat l'assenyali com a delinqüent, corrupte i mentider.

A nivell humà, la renúncia de Benet XVI, la primera d'un papa en set segles, és profundament comprensible. Als seus 86 anys (que complirà el mes d'abril) el papa no es veu amb cor de continuar el seu pontificat, ni vol pas-

Benet XVI renuncia perquè no es veu amb cor de liderar amb èxit el futur de l'Església catòlica.

sar el calvari de la decrepitud retransmesa globalment que va caracteritzar els darrers anys del seu predecessor Joan Pau II.

Benet XVI dimiteix perquè no es veu amb forces de liderar amb èxit el futur de l'Església, dividida entre els qui volen renovar-la i els qui s'entesten a preservar-ne l'ortodòxia. I això sense comptar els escàndols recents que han sacsejat la institució i qüestionat l'autoritat papal, com ara el de la banca vaticana o el de les acusacions a sacerdots per abusos a menors als Estats Units i d'altres països.

No hi ha un candidat clar per succeir Benet XVI. El conclave que es celebrarà el mes que ve per elegir-lo (i que coincidirà amb el nomenament d'un nou primer ministre italià després de les eleccions del 24 i 25 de febrer) tindrà l'oportunitat de triar un papa més jove, amb carisma i capacitat de lideratge renovador, o podrà perpetuar la secular inèrcia conservadora de la institució.

És una tria històrica i, com diuen a Roma, l'Esperit Sant haurà de filar molt prim per encertar-la.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

